

ning for den understøttede kan af det offentlige ydes Støtte til Familier, hvis Forsørgere ere Patienter paa almindelige Sygehuse, for saa vidt Indlæggelse paa et saadant skyldes Pladsmangel paa de i Loven nævnte Anstalter.

Særlig overfor denne Bestemmelse er der fra flere Sider i Udvalget fremført Betæneligheder, hvorhos der har været rejst Spørgsmaal om paa dette Punkt at føre Forslaget tilbage til den Skikkelse, hvori det er forelagt af Regeringen.

De paagældende Betæneligheder hidrøre dels fra Hensynet til den Svækkelse i Forfølgelsen af Tuberkuløselovens hygiejniske Formaal, som hidføres ved enhver Modvirkning af Patienternes Indlæggelse paa de dertil særlig bestemte Anstalter, dels fra en forklarlig Uvillie imod i stedse stigende Omfang at bebyrde Kommunerne med Underholdsbidrag, der ikke skulle betragtes som Fattighjælp, og dels endelig fra den Betragtning, at Opretholdelsen af den saaledes indførte Bestemmelse mulig skulde kunne søges paaberaabt som Støtte for videregaaende Krav om ogsaa paa andre Omraader at lade Fattighjælps Virkningen bortfalde for Støtte, ydet af det offentlige.

I førstnævnte Henseende er det bestemt hævdet, at Tilstedeværelsen af virkelig Pladsmangel paa de i Loven nævnte Anstalter i hvert Fald maatte foreligge behørig konstateret, forinden Indlæggelse paa almindeligt Sygehus skulde kunne sidestilles med Indlæggelse paa statsanerkendt Anstalt med Hensyn til de Beløb, der af det offentlige ydes til Underhold for de af saadanne Patienter forsørgede Familier. Under Samraad med Ministeren og Medlemmer af Sundhedsstyrelsen er imidlertid peget paa, at der tilsigtes en saadan Centralisation af Ledelsen af de nævnte Anstalter, at der herigennem skabes ønskelig let Adgang til under eet at tilvejebringe Oplysning om disponibel Plads paa samtlige disse, hvilken Foranstaltning Udvalget ogsaa af Hensyn til den her ommeldte Bestemmelse i § 9 maatte anse for særdeles ønskelig.

Det er dernæst overfor de paagæl-

dende Betæneligheder anført, at der formentlig tør regnes med, at den i § 11 omhandlede Etablering af Foreninger vedrørende tuberkuløse, som henligge i Hjemmet, efterhaanden vil medvirke til i det væsentlige at sikre fornøden Plads paa de statsanerkendte Anstalter og derved tjene til Fjernelse af Frygten for, at Kommunerne skulde i følelig Grad blive brøstholdne ved den her ommeldte Bestemmelse. Og hvad endelig angaar den Betragtning, at der ved denne skulde kunne paaberaabes at være skabt et Præcedens for videregaaende beslægtede Krav, er det fremhævet, at Talen er her om Lovforanstaltninger, som i første Instans ere dikterede af hygiejniske Hensyn med Almenvellet for Øje, saaledes at det filantropiske Moment, der indgaar som Led i disse Foranstaltninger, overskygges af hygiejniske Hensyn, og at de paagældende Foranstaltninger derfor indtage en Særstilling indenfor vor sociale Lovgivning.

De her anførte Betragtninger i Forbindelse med den Omstændighed, at den i Folketinget indførte Ændring i § 9 foreligger stærkt anbefalet i et med vægtige Navne forsynet Andragende fra Foreningen „Boserups Minde“, have væsentlig reduceret de ovenfor nævnte Betæneligheder samt foranlediget, at den paagældende Side af Udvalget har frafaldet Tanken om at kræve videregaaende Ændring til den i Folketinget indførte Ændring i § 9. Man indskrænker sig derfor til at stille et af hele Udvalget tiltraadt Ændringsforslag under Nr. 1, som kræver eventuel Pladsmangel paa de statsanerkendte Anstalter behørig konstateret.

De Betæneligheder, der indenfor Udvalget ere komne til Orde overfor den i Folketinget indførte § 11 angaaende Statsanerkendelse til Foreninger vedrørende tuberkuløse, som henligge i Hjemmet, gælde fornemmelig den foran omtalte Modarbejdelse af Tuberkuløselovens hygiejniske Formaal, som Patienters Anbringelse udenfor de dertil særlig bestemte Anstalter maa antages at kunne foranledige.

Imidlertid er den ved § 11 indførte